

NASTRĘCZYĆ (4) *vb pf*

a jasne.

inf nastręczyć (3). *◇ praet 3 sg m* nastręczył (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Zalecić, podsunąć, naraić [kogo, co] (4) : Testes suppeditare, Náftręzić świadków. Mqcz 434d.

nastręczyć komu (3): Mqcz 222c; od Chęcin oderwał Podkanclerzy Folwark [...] ynastręczył go komu inszemu ActReg 61. Cf Zwrot.

Zwrot: »nastręczyć [komu] żonę« (1): Apparare nuptias alicui, Ziednać komu wesele/ náftręzić mu żonę. Mqcz 279d.

Synonimy: naraić, zalecić.

Formacje współrdzenne cf STRĘCZYĆ.

JR, TK